

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/97/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714200821
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5714200821.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľky N. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, právne zastúpenej: AK JUDr. Repáň a partneri, s. r. o., so sídlom Martin, M. R. Štefánika 25, IČO: 50 711 776, proti otcovi A. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., H. X, právne zastúpenému: JUDr. Mario Buksa, právne služby, s. r. o., so sídlom Martin, Červenej armády 1, IČO: 36 862 819, v konaní o zvýšenie výživného na plnoleté dieťa, o odvolaniach navrhovateľky a otca proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/12/2014-692 zo dňa 20.06.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým uložil otcovi navrhovateľky povinnosť prispievať na jej výživu zvýšeným výživným, vo výroku II. o zameškanom výživnom, vo výroku IV. o náhrade trov konania a vo výroku V. o zmene rozhodnutia **p o t v r d z u j e .**

Výrok III., ktorým súd prvej inštancie návrh navrhovateľky vo zvyšku zamietol, zostáva nedotknutý.

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky s účinnosťou od 26.05.2014 do 08.06.2016 zvýšeným výživným v sume 250,- eur mesačne vždy do 20-teho dňa v mesiaci vopred na nasledujúci mesiac k rukám navrhovateľky. Zároveň určil, že dlh na výživnom za obdobie od 26.05.2014 do 08.06.2016 v sume 6.116,66 eur je otec povinný splácať v pravidelných mesačných splátkach po 1.000,- eur zročných ku poslednému dňu kalendárneho mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že nezaplatením zročnej splátky sa stáva zročný celý dlh. Vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Tým došlo k zmene rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 6C/484/1998 zo dňa 02.09.1999 vo výroku o výživnom na žalobkyňu.

2. Súd posudzoval návrh navrhovateľky podľa § 62 ods. 1 - 6, § 75 ods. 2, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1 Zákona o rodine.

3. Súd prvej inštancie dospel k presvedčeniu, že od poslednej úpravy výživného na navrhovateľku v čase rozvodového konania rodičov, teda v roku 1998, sa pomery navrhovateľky podstatným spôsobom zmenili. Navrhovateľka v sledovanom období od 26.05.2014 až do 08.06.2016 bola študentkou vysokej školy v dennom štúdiu, z toho v máji a júni 2014 bola na zahraničnom pobyte v rámci projektu Erasmus vo Francúzku, avšak napriek námietkam žalovaného súd prvej inštancie považoval takýto výmenný vysokoškolský pobyt za prínosný pre navrhovateľku aj vzhľadom na odbor,

ktorý navrhovateľka študovala v zahraničí a cieľom ktorého bolo skvalitniť prípravu navrhovateľky na budúce povolanie. Navrhovateľka síce musela zopakovať prvý ročník magisterského štúdia, avšak medzi účastníkmi bolo nesporné, že práve v tomto období utrpela úraz, bola práceneschopná a táto skutočnosť jej zabránila dorobiť skúšky, ktoré v prvom ročníku v akademickom roku 2013/2014 urobiť musela na vysokej škole v Bratislave, ktorú študovala. Medzi účastníkmi bolo navyše nesporné, že v rozhodujúcom období od 26.05.2014 do 08.06.2016, keď navrhovateľka ukončila vysokoškolské štúdium a tým aj prípravu na svoje budúce povolanie, otec na výživu navrhovateľky nič neplatil. Majúc preukázané vyššie uvedené skutočnosti, poznajúc finančnú situáciu otca, súd prvej inštancie dospel k presvedčeniu, že je v možnostiach a schopnostiach otca, vzhľadom na stav jeho osobného aj podnikateľského účtu v celom sledovanom období, prispievať na výživu navrhovateľky zvýšeným výživným v sume 250,- eur mesačne. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že napriek tomu, že otec, ako tvrdil, vyčleňoval na svoju osobnú spotrebu len sumu 550,- eur mesačne a z tej hradil svoje osobné výdavky, zostávalo na jeho podnikateľskom účte dosť finančných rezerv na to, aby sa mohol týmito finančnými prostriedkami podieľať na výžive svojej dcéry, vysokoškoláčky v Bratislave. Podľa súdu prvej inštancie nebolo únosné, aby všetky náklady na výživu dieťaťa, ktoré sa preukázateľne v kritickom období neživilo vlastnou prácou, nemalo príjem z obchodnej spoločnosti, kde len formálne zastávalo funkciu spoločníka a konateľa (reálne sa na činnosti tejto obchodnej spoločnosti podieľala a riadila ju matka navrhovateľky), niesla matka navrhovateľky a aby otec na výživu navrhovateľky neprispieval. Súd prvej inštancie súčasne určil dlh na výživnom za sledované obdobie od 26.05.2014 až do 08.06.2016, a to za 6 dní mája 2014 a ďalších 7 mesiacov roku 2014, za 12 mesiacov roku 2015, 5 mesiacov roku 2016 a 8 dní júna 2016. Vychádzal z toho, že otec za toto obdobie navrhovateľke neprispel na výživu a dlh na výživnom bol vyčíslený na sumu za príslušné dni a mesiace (po 250,- eur mesačne) na sumu 6.116,66 eur. Podľa súdu prvej inštancie navrhovateľke jednak týmto spôsobom budú kompenzované aj výdavky, ktoré vznikli v súvislosti s Erazmom. Pokiaľ navrhovateľka žiadala zaplatiť sumu 2.000,- eur titulom polovice nákladov na študijný pobyt, súd prvej inštancie, vychádzajúc zo znenia ust. § 76 ods. 1 Zákona o rodine, nemohol určiť otcovi povinnosť zaplatiť časť výživného ako jednorazový príspevok. Podľa presvedčenia súdu prvej inštancie určené výživné môže slúžiť na vytvorenie zdrojov, ktorými by výdavky navrhovateľky za výmenný pobyt v zahraničí mohli byť pokryté. Súd preto v tej časti, kde navrhovateľka uplatnila nárok na zaplatenie sumy 2.000,- eur, teda vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 52 CMP, nakoľko v konaní nezistil skutočnosti, ktoré by odôvodňovali postup podľa ust. § 55 CMP.

4. Voči citovanému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec proti jeho výrokom I., II., IV., V. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Poukázal na to, že napadnutý rozsudok je už druhým rozsudkom v tejto veci. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie, pričom opäť na základe dôkazov vyvolávajúcich pochybnosti uveril, že navrhovateľka bola len fiktívnou konateľkou v obchodnej spoločnosti TRENDY MEDIA s. r. o. a túto spoločnosť fakticky riadila jej matka. Podľa odvolateľa súd k tomuto záveru dospel aj na základe správy Sociálnej poisťovne, kde ju táto spoločnosť nezaevidovala ako zamestnanca, za ktorého by odvádzala povinná platby na poistenie. Ďalej súd vychádzal zo zmluvy o pôžičkách, ktoré mala navrhovateľky poskytovať navrhovateľke a táto ich mala následne poskytnúť spoločnosti TRENDY MEDIA s. r. o., pričom sa uspokojil s dôkazmi o kapitalizácii týchto pohľadávok, ktoré mala navrhovateľka voči tejto spoločnosti. Predložené dôkazy nesvedčia o tom, že by v tejto spoločnosti nebola navrhovateľka osobou vykonávajúcou reálny výkon funkcie konateľky a obrazovej redaktorky. Otec zotráva aj po doplnení dokazovania, že nie je dosť dobre možné uveriť tomu, že by už sama navrhovateľka alebo jej matka nemali žiadny príjem z podnikania alebo z výkonu funkcie konateľa, obrazovej redaktorky v obchodnej spoločnosti TRENDY MEDIA s. r. o. Otec má za to, že navrhovateľka je schopná živiť sa sama a že až do momentu, kedy previedla svoj 100 %-ný obchodný podiel v uvedenej obchodnej spoločnosti na svoju matku a odvolala sa aj z funkcie konateľky v tejto spoločnosti. Podľa odvolateľa vlastnila a viedla rozvíjajúcu sa obchodnú spoločnosť. Z uvedených dôvodov nemôže byť právo navrhovateľky na výživné v súlade s dobrými mravmi. Preto navrhol zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne.

5. V zákonnej lehote podala odvolanie navrhovateľka, podľa ktorej výrok o nároku na náhradu trov konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že je pravdou, že v čase prvého rozhodnutia o trovách konania rozhodol súd v zmysle § 142 ods. 2 OSP a náhradu trov konania priznanú úspešnej navrhovateľke pomerne krátil v závislosti od jej úspechu a neúspechu v konaní, keď čistý úspech navrhovateľky predstavoval 50 %. Následne po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie s otázkou trov konania už aj s prihliadnutím na zmenu zákonnej úpravy

vysporiadal odlišne a náhradu trov konania navrhovateľke nepriznal. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil tým, že nezistil skutočnosti, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 55 CMP. Podľa odvolateľa sa mal súd vysporiadať s tým, či je spravodlivé, aby navrhovateľka požadovala náhradu vzniknutých trov. Pri zohľadnení, že podala návrh na zvýšenie výživného zo sumy 33,20 eur na sumu 250,- eur mesačne, tak inej cesty na dosiahnutie tohto záveru nebolo, čo je možné vidieť aj zo samotného obsahu spisu a postoja otca navrhovateľa v samotnom konaní. Za týchto okolností muselo byť zrejmé, že takéto konanie muselo byť spravodlivé pri takomto postoji otca k výživnému na dieťa domáhať sa priznania náhrady trov konania a právneho zastúpenia a žiadať priznať náhradu nákladov vyvolaných správaním sa otca navrhovateľky. Zároveň podotkol, že otec si na účinnosť svojej obrany pribral právneho zástupcu a bol ochotný túto službu financovať s jediným zámerom, aby naďalej platil minimálne výživné. Za tohto stavu potom tieto okolnosti implikujú záver, že trovy boli vynaložené odôvodnene a je spravodlivé, aby ich súd priznal. Okrem toho záver o tom, že je spravodlivé vzniknuté trovy priznať, podporuje aj samotné rozhodnutie súdu, ktorým bolo výživné zvýšené za dôkaznej situácie dokumentovanej ako za konania pred súdom prvej inštancie, ktoré nepochybne z väčšej časti prebiehalo za účinnosti OSP a neskôr za účinnosti CMP, kedy bolo nepochybne zistené, že na strane navrhovateľky došlo k zmene pomerov, ktoré odôvodňujú zvýšenie výživného na navrhovateľku a otec toto ignoroval. Navrhovateľka má za to, že takéto rozhodnutie je nespravodlivé a v rozpore s princípom vymedzeným v čl. 3 CMP. S poukazom na skutočnosť, že súdne konanie začalo a uskutočňovalo sa za obdobia platnosti a účinnosti OSP, je spravodlivé, aby súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Z uvedených dôvodov žiada zmeniť rozhodnutie vo výroku o trovách konania tak, aby bol nárok na ich náhradu priznaný navrhovateľke v rozsahu 50 %, resp. rozsudok v tejto časti zrušiť.

6. K podanému odvolaniu otca sa vyjadrila navrhovateľka tak, že čo sa týka výšky súdom určeného výživného, súdom použitá právna argumentácia je plne zákonná, vychádza z produkovaných dôkazov a je logickým záverom, majúcim oporu v dôkazoch a v zákonnej úprave. K tvrdenej skutočnosti o konateľke obchodnej spoločnosti sa navrhovateľka vyjadrila a ku skutočnosti poskytovaných pôžičiek uviedla, že v rozsudku sú konštatované dokumenty, ktoré zachytávajú poskytované pôžičky v objemoch, ktoré boli nevyhnutné pre obchodnú spoločnosť TRENDY MEDIA s. r. o. a ktoré nikdy nemohla zabezpečiť navrhovateľka a že tieto nepochádzali z príjmu navrhovateľky od spoločnosti. Tento stav bol podporený aj stanoviskom svedka, ktorý objasnil kapitalizáciu pohľadávok veriteľa spoločnosti v prospech vlastného imania spoločnosti, čo je účtovne a ekonomicky možné. Z konania jednoznačne vyplynulo, kedy navrhovateľka študovala a kedy štúdium ukončila. Obdobie ustálené súdom je vymedzené správne. Toto obdobie je podľa odvolateľky dôkazom toho, že počas štúdia, kedy bola navrhovateľka dennou študentkou na vysokej škole, bolo jej hlavnou povinnosťou a hlavnou úlohou pripravovať sa na svoje budúce povolanie a nie zabezpečovať chod obchodnej spoločnosti. Aj z uvedeného vyplýva, že chod obchodnej spoločnosti zabezpečovala výlučne matka navrhovateľky, čo súd správne vyhodnotil.

7. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaných odvolaní v rozsahu danom ustanovením § 65 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania napadnutý rozsudok vo výroku I., ktorým uložil otcovi navrhovateľky povinnosť prispievať na jej výživu zvýšeným výživným, vo výroku II. o zameškanom výživnom, vo výroku IV. o náhrade trov konania a vo výroku V. o zmene rozhodnutia potvrdil v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 CMP. Výroku III., ktorým súd prvej inštancie návrh navrhovateľky vo zvyšku zamietol, sa odvolací súd nedotkol, keďže nebol napadnutý odvolacími námietkami.

8. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi

predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

10. Neobstojí námietka otca týkajúca sa toho, že súd prvej inštancie rozhodol na základe dôkazov vyvolávajúcich pochybnosti a uveril, že žalobkyňa bola iba fiktívnou konateľkou spoločnosti. Podľa odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie o tejto otázke, treba konštatovať, že súd prvej inštancie žalobkyňu podrobne vypočul, pričom si vyžiadal vysvetlenie majiteľky spoločnosti a pri racionálnom zvážení veci je dôvodné mať za to, že postavenie navrhovateľky bolo skutočne iba formalistické a nebolo zdrojom žiadneho príjmu navrhovateľky. Tieto závery súdu majú oporu v produkovaných dôkazoch, ktoré súd aj správne vyhodnotil. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom navrhovateľky, že súd prvej inštancie tento svoj záver potvrdil aj dožiadáním od inštitúcií, ktoré evidujú vzniknuté pracovnoprávne zaradenie a s tým spojené zákonné odvodové povinnosti. Ani v tejto časti nebol produkovaný taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že navrhovateľka mala príjem z trvalého alebo obdobného pracovného pomeru od uvedenej spoločnosti z titulu vykonávanej funkcie konateľky spoločnosti. Aj podľa odvolacieho súdu je potom dôvodné mať za to, že navrhovateľka vystupovala len ako fiktívna konateľka predmetnej obchodnej spoločnosti a celú spoločnosť vrátane financovania, podpisovania zmlúv za obchodnú spoločnosť, vrátane chodu obchodnej spoločnosti zabezpečovala matka navrhovateľky.

11. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku týkajúcu sa skutočnosti poskytovaných pôžičiek matkou navrhovateľky navrhovateľke a ich následného poskytnutia spoločnosti TRENDY MEDIA s. r. o., keďže v bode 17. rozsudku súd konkrétne konštatované dokumenty, ktoré zachytávajú poskytované pôžičky v objemoch, ktoré boli nevyhnutné pre predmetnú obchodnú spoločnosť a ktoré nikdy nemohla zabezpečiť navrhovateľka a tiež, že tieto nepochádzali z príjmu navrhovateľky od spoločnosti. Uvedený stav bol v plnom rozsahu podporený stanoviskom svedka Ing. G., ktorý objasnil kapitalizácie pohľadávok veriteľa spoločnosti v prospech vlastného imania spoločnosti, čo je účtovne a ekonomicky možné. Odvolací súd sa potom stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že takáto formálna existencia pôžičky nemôže meniť majetkové pomery navrhovateľky a nie je ani predpoklad vymáhania tohto formálneho dlhu od navrhovateľky.

12. Nemožno prihladiť ani na argumentáciu otca, ktorý poukazoval na správanie sa navrhovateľky ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, keďže podľa správy Sociálnej poisťovne navrhovateľka nikdy nebola zamestnancom obchodnej spoločnosti a z toho dôvodu nikdy nezamestnávateľ, teda predmetná obchodná spoločnosť neodvádzala za navrhovateľku ako zamestnanca žiadne povinné platby a odvody do Sociálnej poisťovne, a preto ani nie je možné predpokladať jej príjem. Navyše z konania vyplynulo obdobie, kedy navrhovateľka študovala a kedy štúdium ukončila, čo je dôkazom toho, že počas štúdia, kedy bola navrhovateľka dennou študentkou na vysokej škole, bolo jej hlavnou povinnosťou pripravovať sa na svoje budúce povolanie a nie zabezpečovať chod obchodnej spoločnosti. Aj z uvedeného je zrejmé, že chod obchodnej spoločnosti zabezpečovala výlučne matka navrhovateľky, čo súd prvej inštancie aj správne vyhodnotil. Zároveň z tejto skutočnosti bol vyvodený správny záver súdu prvej inštancie o tom, že navrhovateľka nedisponovala takou sumou finančných prostriedkov, z ktorého by mohla zabezpečovať uvádzané zdroje v pôžičkách a tiež bežný chod obchodnej spoločnosti.

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody otca navrhovateľky boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

14. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, keďže tento pokladá za vecne správny a zákonný. Odvolací súd nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu moderačného práva súdu pri náhrade trov konania (§ 55 CMP). Generálna klauzula formulovaná v § 52 CMP vychádza z predpokladu, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Touto formuláciou sa okrem iného zdôrazňuje výnimočnosť uplatňovania nároku na náhradu trov konania v prípadoch, ak to zákon výslovne pripúšťa. Obdobou § 257 CSP z

hľadiska využitia jeho výnimočnosti predstavuje § 55 CMP. Aplikácia tohto konkrétneho ustanovenia prichádza do úvahy za predpokladu, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Ani odvolací súd nepovažoval za spravodlivé, aby bol nárok na náhradu trov konania priznaný navrhovateľke len s poukazom na predmet konania, ktorým navrhovateľka žiadala priznanie vyššieho výživného. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že otec navrhovateľky prispieval navrhovateľke výživným, ktoré mal stanovené predchádzajúcim rozhodnutím súdu, pričom počas konania nevykazoval jeho postup pasivitu, resp. prvky obštrukcií. Na základe uvedených okolností nebolo možné ustáliť, že sa jedná o také výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by umožňovali dospieť k záveru o možnosti priznania nároku na náhradu trov konania. V danom prípade nemôže byť na ťarchu otca, že sa v prejednávanej veci bránil procesnoprávnymi prostriedkami, ktoré zákon dovoľuje.

15. Pokiaľ navrhovateľka namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nezákonné a v rozpore s princípom vymedzeným v čl. 3 CMP, nakoľko prevažná časť konania prebiehala za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a bolo by namieste, aby súd rozhodol podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, túto námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Krajský súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 52 CMP účinného od 01.07.2016, nakoľko v zmysle § 395 ods. 1 CMP platí princíp okamžitej aplikability, t. j. princíp okamžitej použiteľnosti (novej) procesnej úpravy na všetky konania prebiehajúce na súde a začaté podľa doterajších (zrušených) predpisov. Tento princíp je procesnému právu natoľko imanentný, že sa nemusí explicitne vyjadrovať v prechodných ustanoveniach procesnej úpravy, platí aj bez toho, aby bol vyjadrený. Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade neprichádza do úvahy taký postup súdu, ktorý by umožňoval, aby súd rozhodol podľa normy, ak by bol sám zákonodarcom.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 52 CMP, podľa ktorého žaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že neaplikoval ust. § 55 CMP vzhľadom na to, že ktorýkoľvek z účastníkov má možnosť podať proti rozhodnutiu, s ktorým nesúhlasí, odvolanie.

17. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)